

NAȘTEREA LUI HRISTOS – BUCURIA CARE COPLEȘEȘTE SUFERINȚA

SCRISOARE PASTORALĂ LA NAȘTEREA DOMNULUI 2020
CĂTRE TOT CLERUL, CINUL MONAHAL ȘI POPORUL DREPT SLĂVITOR
DIN ÎNTREAGĂ ARHIEPISCOPIE

*Hristos se naște, slăviti-L!
Hristos din ceruri, întâmpinați-L
Canonul Nașterii Domnului*

Preacuvioși și Preacucernici Părinți,
Preacuvioase Maici,
Iubiți frați și surori,

Sărbătoarea Nașterii lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu, din Fecioara Maria, o prăznuim an de an cu multă fervoare și bucurie, cu toate că anul acesta încercările nu lipsesc nici în lume nici în viața fiecăruia dintre noi. Însă să îndrăznim să ne bucurăm, căci Hristos vine să poarte toate neputințele și suferințele noastre. Este Sărbătoarea bucuriei în cer și pe pământ, la îngeri și la oameni și la toată creatura.

Sfântul Evanghelist Luca descrie împrejurările și locul Nașterii Domnului:

„Și a născut (Fecioara Maria) pe Fiul său, Cel Unul-Născut și L-a înfășat și L-a culcat în iesle, căci nu mai era loc de găzduire pentru ei. Și în ținutul acela erau păstori, stând pe câmp și făcând de strajă noaptea împrejurul turmei lor. Și iată îngerul Domnului a stătut lângă ei și slava Domnului a strălucit împrejurul lor, și ei s-au înfricoșat cu frică mare. Dar îngerul le-a zis: Nu vă temeți. Căci,

iată, vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul. Că vi s-a născut azi Mântuitor, Care este Hristos Domnul, în cetatea lui David. Și acesta va fi semnul: Veți găsi un prunc înfășat, culcat în iesle.” (Lc 2, 7-12)

Căci toate cele din Cer și de pe pământ participă la Nașterea Lui, așa cum Evanghelia ne descoperă și cum mărturisim în Tradiția noastră prin cântările și colindele în cinstea Nașterii Domnului. *„Dănuiesc îngerii toți în ceruri și se bucură oamenii, și toată făptura saltă pentru Domnul Mântuitorul, Cel ce S-a născut în Betleem ...”¹ „Cerul și pământul / în cântec răsună / Îngeri și oameni / cântă împreună / Hristos se naște / Domnul coboară / Îngerii cântă / Magii Îl adoră ... !”*

Toate Puterile cerești, îngeri și oameni, bogați și săraci, Cerul și pământul, dar și ființele necuvântătoare, toate se regăsesc în jurul ieslei care primește Pruncul ceresc, privindu-L și lăsându-se priviți de către Dumnezeu-Omul. Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului născut și culcat în ieslea din peșteră, ne face să vedem prin ochii Lui altfel omul, lumea și viața, pentru că este privirea dumnezeiesc-omenească a Iubirii Însăși care privește de această dată omul și lumea, chemându-ne și pe noi să o vedem împreună cu El, altfel. Hristos este Iubirea Însăși Întrupată, culcat în ieslea celor necuvântătoare, unde dă altă înțelegere vieții noastre, pe cea cerească. Nimic nu mai poate opri revărsarea iubirii dumnezeiești peste omenirea întreagă și peste lume, a Cerului pe pământ. Pruncul Ceresc, în tainică și desăvârșită smerenie și anonimat, destramă puterea celui rău asupra omului și lumii și deschide Cerul pământului și pământul Cerului. Iubirea lui Dumnezeu nu mai poate fi oprită de nimic să se reverse peste noi oamenii, decât de către noi înșine, prin libertatea noastră.

Minunea mult așteptată și vestită s-a plinit, timpul mult așteptat s-a plinit, toată atenția lumii se îndreaptă spre peștera din Betleem. Acolo s-a oprit timpul morții, al despărțirii lumii de Dumnezeu, acolo a început timpul legat pentru veșnicie de iubirea lui Dumnezeu care S-a coborât pentru a nu mai urca singură la Cer, decât cu noi, cu omul. Ne aduce privirea, vederea, înțelesul dumnezeiesc al vieții noastre pământești trecătoare și atât de fragile – așa cum am văzut cu toții în ultimul an, de la o margine până la cealaltă a planetei noastre. Tainica privire a lui Dumnezeu Însuși pentru lume și om se dezvăluie în Peștera devenită Cer, privirea plină de iubirea mântuitoare oprindu-se în ieslea Fiului Său, Cel care se va arăta ca fiind Iubirea

1. Stihire - Vecernia Nașterii Domnului.

întrupată, pe Care Îl va și mărturisi în Iordan, sub mâna Botezătorului Ioan, că „este Fiul Meu Cel iubit întru care am binevoit” (Mt 3, 17). În ieslea Peșterii, sub privirea iubitoare a Părintelui Ceresc, și a cerului întreg, înțelegem că Pruncul face din Fecioara Maria noua Evă și Maica Fiului lui Dumnezeu și a Vieții. Din peștera-grajd, face Cer, din cetele de îngeri, coruri ale slavei pământești a Celui Ceresc. În Peșteră, Pruncul Iisus face din păstori, văzători și călăuze ai celor învățați în tainele cuvântului lui Dumnezeu, având privilegiul de a-L vedea pe Mesia întrupat înaintea celor care trebuiau să Îl aștepte și să Îl arate poporului. În Ieslea Lui, din steaua care venea de la Răsărit, Pruncul Sfânt face cale de lumină popoarelor păgâne spre Unicul Dumnezeu Întrupat și spre mântuirea care vine prin El. Urmând stelei, învățații magi ai lumii, tâlcuitori ai celor nevăzute, care au înțeles și au văzut, din mișcarea astrelor celor neînsuflețite, nașterea Lui și au venit la El să I se închine cu daruri, au fost făcuți apostoli ai Împăratului veșnic, pentru că au anunțat lumii întregi, începând cu Irod, că Împăratul lumii S-a născut. Din iubirea de știință, plecând din Peștera Iubirii dumnezeiești Întrupate, i-a făcut pe toți cunoscători ai Iubirii.

Născându-Se în Peștera din Betleem, Domnul Hristos, făcându-Și loc în timpul trecător, El, Cel netrecător, ne face și nouă loc în veșnicie. Din astrele neînsuflețite, face mărturisitori ai Nașterii Lui, călăuzele învățaților înspre El. Din om, face frate; din întunericul sufletesc, lumină și bucurie lăuntrică; din rău, face bun; din deznădejdea omenirii despărțită de Dumnezeu, face speranță fără sfârșit; din tristețea păcatului lui Adam și a Evei care i-au îndepărtat de la Fața Lui, face veselia nesfârșită a unirii cu Dumnezeu în iubirea Lui; din frica omului care a greșit, face speranță și încredere, așternând blândețea Lui nemărginită în sufletele care Îl caută cu pocăință; din suferință, face nădejde de bucurie; din frica de moarte, face nădejde de înviere; din împărații și regii trecători ai lumii, face mărturisitori ai Împărăției cerești fără de apus; din necunoașterea de Dumnezeu, lumina sufletelor căutătoare de adevăr; din ură, face iubire; din iubirea de știință, face știința Iubirii.

Iubiți frați și surori,

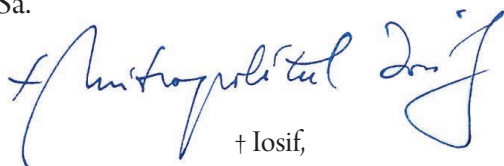
Sărbătoarea Nașterii Fiului lui Dumnezeu se petrece acum așa cum nimeni dintre noi nu putea gândi în urmă cu un an. Umanitatea întregă trăiește o tragedie prin această pandemie. După o Sărbătoare a Învierii petrecută în carantină, am fost oarecum pregătiți, însă cu toate acestea

nu ne putem obișnui cu starea de izolare care ne ține departe de Biserică și de Sfânta Liturghie – inima credinței noastre. Incertitudinea a cuprins întreaga societate. Cu aproape un an în urmă, am fost surprinși de agresivitatea molimei care a adus mare durere atâtor familii care au pierdut ființe dragi, atâta suferință fizică și sufletească celor care au fost atinși de ea. Specialiștii fac eforturi mari pentru a găsi remedii care să oprească evoluția molimei. Să ne rugăm cât putem fiecare dintre noi ca Domnul Cel născut în Peștera Betleemului să primească cu dragostea Lui nesfârșită pocăința noastră și să ierte toate scăpările și neputințele noastre. Să Îl rugăm să lumineze pe cei care caută remedii, să Îl rugăm pentru cei care îngrijesc pe cei afectați, dar și pentru toți cei care suferă, pentru cei pe care îi cunoaștem sau nu îi cunoaștem.

În aceste vremuri de suferință ne dăm seama cât de legați suntem unii de alții, dar și de toată omenirea, cum suferința unuia se răspândește la toți. De aceea nu putem fi decât solidari unii cu alții. Pe unii dintre dumneavoastră epidemia vă ține departe de cei dragi, pe care nu i-ați văzut de multă vreme. Rugăciunea este cea care apropie sufletele îndepărtate, care străbate distanțele într-o clipă și ne apropie, prin iubirea lui Dumnezeu, unii de alții.

Să nu ezităm să ajutăm cu tot ce putem pe cei care au nevoie de ajutorul nostru, oricare ar fi el. Cei credincioși să ne rugăm pentru toți creștinii ortodocși și pentru toți creștinii, dar și pentru tot neamul omenesc, pentru care astăzi Hristos, Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu, Se naște în Peștera Betleemului.

Să ne ajute Hristos Domnul să ne regăsim sănătoși în comunitățile și bisericile noastre și să ne putem bucura de toate darurile pe care Dumnezeu ni le-a făcut, dăruind la rândul nostru cu toată bunăvoința, celor din jur, dragostea pe care Hristos a pus-o în inimile noastre și în viața noastră prin Nașterea Sa.

+ Iosif,

Arhiepiscop al Europei Occidentale
și Mitropolit al Europei Occidentale și Meridionale